

International Women Day march

**Enschede . 8 March . 16:00 - 18:00 from Central
Train Station to Sickhouse**

Train station, Speaker1

*Als kartrekker van de Dolle Mina's twente spreekt
Dina zij/haar over het feminisme en hoe het
patriarchaat, kapitalisme en kolonialisme allemaal
verbonden zijn aan elkaar.*

Dina (NI)

Vandaag sta ik hier voor u als een van de trekkers van Dolle Mina Twente. Ik sta hier om een eerlijk verhaal te vertellen: de vooruitgang waar Nederland zo trots op is, is een grote leugen. De wereld om ons heen staat in brand, en ik geloof niet meer in de mooie praatjes over gelijkheid. We zijn in slaap gesust met een mooi plaatje, terwijl de onderdrukking onder de oppervlakte alleen maar sterker is geworden. De Dolle Mina's zijn niet alleen terug; wij zijn de broodnodige herrijzenis van een strijd die nooit had mogen stoppen.

Kijk naar de wereld waarin we leven. Alles is met elkaar verbonden in een verstikkende cirkel van macht. Terwijl de staat miljarden uitgeeft aan oorlog en vernietiging in andere landen, wordt hier onze eigen vrijheid stap voor stap afgebroken. De macht over ons eigen lichaam — het meest fundamentele recht dat een mens heeft — wordt behandeld alsof het een politiek spelletje is. We zijn jarenlang gevoed met verborgen vrouwenhaat op tv en in de media, verpakt als entertainment. Het was bedoeld om ons stil te houden en ons gevoel voor vrijheid te verdoven.

Laten we de waarheid spreken: het patriarchaat, het kapitalisme en het kolonialisme horen bij elkaar. Het zijn de onderdelen van een machine die ons kapotmaakt. Het kapitalisme ziet onze lichamen en onze zorg alleen als een manier om winst te maken. Het patriarchaat gebruikt diezelfde

lichamen om macht uit te oefenen en grenzen te trekken. En het kolonialisme herhaalt dit over de hele wereld, overal waar grondstoffen of geld te halen valt. Het is een cirkel van geweld die pas stopt als wij weigeren om nog langer de brandstof voor die machine te zijn.

Dit systeem maakt geen fouten; het is precies zo ontworpen. Wanneer mensen met een migratieachtergrond niet worden geloofd als ze pijn hebben, dan zie je de machine aan het werk. Wanneer medische hulp wordt geweigerd door vooroordelen en body shaming, dan zie je de machine aan het werk. Wie niet past in het hokje van de nuttige witte man, wordt simpelweg genegeerd. Men probeert onze identiteit te wissen of te vervormen tot we alleen nog maar bruikbare onderdeeljes zijn in een systeem dat niet voor ons is gemaakt. Het duwt ons een richting op die niet de onze is.

Maar onze ziel laat zich niet opsluiten. Onze strijd stopt niet bij de grens, want onderdrukking heeft geen paspoort. Wij weigeren weg te kijken van het koloniale geweld dat elders de wereld kapotmaakt. Onze eigen vrijheid stelt niets voor als we niet verbonden zijn met de roep om vrijheid wereldwijd. Free Palestine, free Sudan, free Congo en free Iran. Dit zijn geen losse kreten; het is dezelfde strijd tegen de cirkel van bezetting en de hebzucht van landen die mensenlevens opofferen voor geld en macht.

Daarom staan wij hier. Wij willen niet alleen een plekje aan de tafel van de machthebbers; wij willen een heel nieuwe manier van leven. Wij staan schouder aan schouder met non-binaire personen, de queer gemeenschap en iedereen die weigert te buigen voor wat de staat en de maatschappij ons dwingen te doen. Wij eisen het recht om te bestaan zonder dat de markt of een patriarch bepaalt wat we waard zijn.

Wij zijn de barst in de muur waar het licht doorheen komt. Wij zijn het water dat de rotte fundamenten van deze maatschappij zal laten wankelen. Onze lichamen zijn niet van de staat, onze identiteit is geen speelgoed en onze levens zijn niet te koop. Wij eisen een wereld waarin zelfbeschikking het

allerbelangrijkste is. De tijd van toestemming vragen is voorbij. Wij eisen onze vrijheid op, hier en nu, voor iedereen. Wij zijn terug, wij zijn luid, en wij stoppen niet tot de cirkel is gebroken.

Dina (En)

Today I stand before you as one of the lead organizers of Dolle Mina Twente. I am here to tell an honest truth: the progress the Netherlands is so proud of is a big lie. The world around us is on fire, and I no longer believe the pretty talk about equality. We have been lulled to sleep by a beautiful facade, while underneath, oppression has only grown stronger. The Dolle Minas are not just back; we are the necessary rebirth of a struggle that should never have ended.

Look at the world we live in. Everything is connected in a suffocating circle of power. While the state spends billions on war and destruction in other countries, our own freedom here is being broken down step by step. Control over our own bodies — the most fundamental right a human being has — is treated like a political game. For years, we have been fed hidden misogyny on TV and in the media, packaged as entertainment. It was meant to keep us quiet and numb our sense of freedom.

Let us speak the truth: patriarchy, capitalism, and colonialism belong together. They are the parts of a machine that breaks us down. Capitalism sees our bodies and our care only as a way to make profit. Patriarchy uses those same bodies to exert power and draw boundaries. And colonialism repeats this across the world, wherever there are resources or money to be made. It is a circle of violence that only stops when we refuse to be the fuel for that machine any longer.

This system does not make mistakes; it is designed exactly this way. When people with migration backgrounds are not believed when they are in pain, you see the machine at work. When medical help is denied because of prejudice and body shaming, you see the machine at work. Whoever does not fit the box of the useful white man is simply ignored. They try to erase or distort our identity until we are nothing but useful parts in a system that was not

built for us. It pushes us in a direction that is not our own.

But our souls cannot be locked up.

Our struggle does not stop at the border, because oppression carries no passport. We refuse to look away from the colonial violence destroying the world elsewhere. Our own freedom means nothing if we are not connected to the cry for freedom worldwide. Free Palestine, free Sudan, free Congo, and free Iran. These are not separate slogans; it is the same fight against the circle of occupation and the greed of countries that sacrifice human lives for money and power.

That is why we are here. We don't just want a seat at the table of the powerful; we want a whole new way of living. We stand shoulder to shoulder with non-binary people, the queer community, and everyone who refuses to bow to what the state and society force us to do. We demand the right to exist without the market or a patriarch deciding what we are worth.

We are the crack in the wall that lets the light through. We are the water that will make the rotten foundations of this society shake. Our bodies do not belong to the state, our identity is not a toy, and our lives are not for sale. We demand a world where self-determination is the most important thing. The time for asking permission is over. We claim our freedom, here and now, for everyone. We are back, we are loud, and we will not stop until the circle is broken.

Train station Speaker2

Sangita Khadka, Soroptimist and Human Rights Activist

Sangita (En)

Today, we are not here as separate nations, separate languages, or separate stories ; we are here as one voice that cannot be ignored.

If one woman is denied her rights anywhere, equality is under threat everywhere, and that is why we rise today.

Today, we stand in solidarity with the women of the world.

We stand with the girls of Afghanistan, for whom holding a book is an act of courage, who continue to believe in their right to learn even when classrooms are closed to them.

We stand with the women of Iran, whose bravery has turned streets into movements and whose defiance reminds the world that dignity and freedom cannot be taken away.

We stand with the women of Palestine and Iraq, carrying life in one hand and survival in the other raising families, protecting hope in the face of conflict and loss.

We stand with the women of Sudan and Bangladesh, who rise every morning with unbreakable resilience despite displacement, poverty, and instability.

And we stand with the women and girls across Africa who walk miles for clean water , carrying not only its weight, but the weight of inequality.

From Asia to Africa, from Europe to every corner of this earth, the reality has echoed for generations: unequal pay, stolen education, gender-based violence, lack of healthcare, lack of representation and systems never built with women in mind.

That is why we march today for equality and for equity; not in words, but in action.

Because when the rights of women are denied anywhere, justice is incomplete everywhere. And

when one woman rises, she creates space for millions to rise with her.

We march with one common voice ; a voice of purpose that calls on leaders and policymakers to move beyond promises and into change. To ensure education for every girl, safety for every woman, equal pay, clean water, healthcare, representation, and the fundamental right to live without fear.

We are not asking for sympathy.

We are demanding justice.

We are not here to be heard for a single day.

We are here to transform every day that follows.

To every girl who has been told she cannot ; you will.

To every woman who has been told to stay quiet; your voice is the revolution.

To every community fighting in the shadows ; we see you, we stand with you, and we will not stop.

Let the world hear us. We are done waiting. Done being invisible.

From every village, every city, every place where a girl is told “no,” we rise and turn it into “now.”

No border can divide this movement.

No system can silence a united voice.

Because when one woman stands, millions stand with her.

We march for the girl denied a classroom.

For the woman denied her freedom.

For those who walk miles for water, for safety, for dignity.

And we will not stop

until equality and equity are not aspirations, but reality,

until freedom and justice live in the lives of every woman and every girl.

Let this be the generation that turned pain into power, solidarity into policy, and courage into change.

We rise. We resist We remain. 🙌🙌

Sangita (NL)

Internationale Vrouwendag : In Solidariteit, voor
Gelijkheid en Rechtvaardigheid

Vandaag staan wij hier niet als afzonderlijke naties,
afzonderlijke talen of afzonderlijke verhalen; wij
staan hier als één stem die niet genegeerd kan
worden.

Als één vrouw, waar dan ook ter wereld, haar
rechten wordt ontzegd, dan is gelijkheid overal in
gevaar, en daarom staan wij vandaag op.

Vandaag staan wij in solidariteit met de vrouwen
van de wereld.

Wij staan naast de meisjes in Afghanistan, voor wie
een boek vasthouden een daad van moed is, die
blijven geloven in hun recht om te leren, zelfs
wanneer de deuren van de klaslokalen voor hen
gesloten blijven.

Wij staan naast de vrouwen in Iran, wier moed
straten heeft veranderd in bewegingen en wier
verzet de wereld laat zien dat waardigheid en
vrijheid niet kunnen worden afgenomen.

Wij staan naast de vrouwen in Palestina en Irak, die
het leven in de ene hand dragen en overleving in de
andere, die hun gezinnen grootbrengen en hoop
beschermen te midden van conflict en verlies.

Wij staan naast de vrouwen in Soedan en
Bangladesh, die elke ochtend opstaan met een
onbreekbare veerkracht, ondanks ontheemding,
armoede en instabiliteit.

En wij staan naast de vrouwen en meisjes in heel
Afrika die kilometers lopen voor schoon drinkwater
, en niet alleen dat gewicht dragen, maar ook het
gewicht van ongelijkheid.

Van Azië tot Afrika, van Europa tot elke uithoek van
deze aarde klinkt al generaties lang dezelfde
realiteit: ongelijke beloning, ontnomen onderwijs,
gendergerelateerd geweld, gebrek aan
gezondheidszorg, gebrek aan vertegenwoordiging
en systemen die nooit met vrouwen in gedachten
zijn ontworpen.

Daarom marcheren wij vandaag voor gelijkheid en
voor rechtvaardigheid ; niet alleen in woorden,
maar in daden.

Want wanneer de rechten van vrouwen ergens
worden ontkend, blijft rechtvaardigheid overal
onvolledig. En wanneer één vrouw opstaat, creëert
zij ruimte voor miljoenen om met haar mee op te
staan.

Wij marcheren met één gezamenlijke stem; een
stem met een doel, die leiders en beleidsmakers
oproept om verder te gaan dan beloften en echte
verandering te brengen. Om onderwijs voor elk
meisje te garanderen, veiligheid voor elke vrouw,
gelijke beloning, schoon water, gezondheidszorg,
vertegenwoordiging en het fundamentele recht om
zonder angst te leven.

Wij vragen niet om medelijden.

Wij eisen rechtvaardigheid.

Wij zijn hier niet om één dag gehoord te worden.

Wij zijn hier om elke dag die volgt te veranderen.

Aan elk meisje dat is verteld dat zij het niet kan; jij
zult het kunnen.

Aan elke vrouw die is gezegd dat zij stil moet zijn ;
jouw stem is de revolutie.

Aan elke gemeenschap die in de schaduw strijdt ;
wij zien jullie, wij staan naast jullie en wij zullen niet
stoppen.

Laat de wereld ons horen.

Wij zijn klaar met wachten.

Klaar met onzichtbaar zijn.

Van elk dorp, elke stad, elke plek waar tegen een
meisje “nee” wordt gezegd, maken wij van dat
“nee” een “nu”.

Geen grens kan deze beweging verdelen.

Geen systeem kan een verenigde stem het zwijgen
opleggen.

Want wanneer één vrouw opstaat, staan miljoenen
met haar op.

Wij marcheren voor het meisje dat een klaslokaal
wordt ontzegd.

Voor de vrouw aan wie haar vrijheid wordt ontzegd.

Voor hen die kilometers lopen voor water, voor veiligheid, voor waardigheid.

En wij zullen niet stoppen

totdat gelijkheid en rechtvaardigheid geen idealen meer zijn, maar werkelijkheid,

totdat vrijheid en recht leven in het bestaan van elke vrouw en elk meisje.

Laat dit de generatie zijn die pijn heeft omgezet in kracht,

solidariteit in beleid,

en moed in verandering.

Wij staan op.

Wij verzetten ons.

Wij blijven. 🤝 🙌

Trainstation Speaker3

*Vanuit de Nieuwe Communistische Partij van Nederland (NCPN) en Communistische Jongerenbeweging (CJB) spreekt **Marloes** over de socialistische geschiedenis van Internationale Vrouwendag en de rol van vrouwen in de arbeidersbeweging.*

Marloes (NL)

Met Internationale Werkende Vrouwendag vieren we de strijd voor de emancipatie van de vrouw, staan we stil bij de zaken waar we nog altijd voor vechten en blikken we terug op de rol van vrouwen in de arbeidersbeweging. De viering van 8 maart komt voort uit de socialistische vrouwenbeweging. Al in 1889 vroeg Clara Zetkin op een conferentie van de Tweede Internationale aandacht voor vrouwenrechten als onderdeel van de klassenstrijd. In 1907 kwamen werkende vrouwen onder leiding van Zetkin samen voor de internationale vrouwenconferentie. Hierin werd besloten een motie in te dienen om te strijden voor kiesrecht voor zowel mannen als vrouwen tijdens de conferentie van de Tweede Internationale die de dag daarop zou plaatsvinden. De motie werd aangenomen. Begin Twintigste Eeuw hadden vrouwen in vrijwel geen enkel kapitalistisch land stemrecht of het recht op politieke deelname. Ter illustratie: in Nederland werd het algemeen mannenkiesrecht in december 1917 ingevoerd, waarop het vrouwenkiesrecht pas in 1919 volgde. Dit gebrek aan politieke rechten leidde ook in Noord-Amerika op 28 februari 1909 tot grote demonstraties georganiseerd door socialistische vrouwen.

Tijdens de Tweede Internationale Conferentie van Werkende Vrouwen in 1910 bracht Zetkin het voorstel voor een Internationale Werkende Vrouwendag ter tafel. Er werd besloten tot de slogan "Het stemrecht voor vrouwen zal onze kracht verenigen in de strijd voor socialisme". De eerste vieringen vonden plaats op 19 maart 1911. De bijeenkomsten en straatdemonstraties die werden georganiseerd bleken een groot succes. De eisen voor meer politieke rechten uiteraard genegeerd door de burgerlijke parlementen. Ondanks de schaal van deze protesten, de vele

kranten en pamfletten die werden verspreid en de vergaderingen die omwille van de dag werden georganiseerd. Wél leidde al deze activiteit tot een vergroot politiek bewustzijn onder vrouwen. Na iedere Vrouwendag sloten zich steeds meer vrouwen aan bij socialistische partijen en vakbonden. Daarnaast bood de dag door haar internationale karakter de mogelijkheid om onder andere sprekers uit te wisselen. Hierdoor kon grensoverstijgende problematiek worden besproken en werd de internationale solidariteit vergroot.

De eerste keer dat Internationale Vrouwendag plaatsvond op 8 maart was in 1913 in pre-revolutionair Rusland (23 februari volgens hun kalender). In 1917, tijdens de Eerste Wereldoorlog, gingen de werkende vrouwen in Sint-Petersburg op deze dag de straat op en eisten zij 'brood, vrede en vrijheid'. Het was het startschot van de Februarirevolutie die leidde tot de omverwerping van het tsaristische regime. Vrouwen hadden hier een belangrijke leidende rol in. Als gevolg riep de Tweede Internationale Conferentie van Communistische Vrouwen 8 maart officieel uit tot Internationale Dag van de Vrouw in 1921.

In de geschiedenis van de totstandkoming van Internationale Vrouwendag zien we een aantal belangrijke thema's keer op keer opduiken. Zoals de strijd voor politieke rechten voor vrouwen, maar ook voor hun materiële belangen en voor vrede. Zaken die niet alleen vrouwen aangaan, maar de gehele arbeidersklasse. Ondanks het feit dat vrouwen hun intrede in het parlement hebben gedaan, zijn de problemen van vrouwen uit de arbeidersklasse nog altijd niet opgelost. Het kapitalisme is gebaseerd op uitbuiting van de arbeidersklasse door de kapitalisten. Het kapitaal heeft er belang bij de arbeidersklasse te verdelen en profiteert van de ongelijkheid van vrouwen. Zo verdienen wij vaak minder, en dragen wij over het algemeen hoofdzakelijk de verantwoordelijkheid voor onbetaald huishoudelijk werk. In de praktijk leidt dit tot economische afhankelijkheid die tevens de deelname aan de politiek of vakbondswerk bemoeilijkt. Vrouwen bevinden zich al in een kwetsbaardere positie. Onder groeiende

kapitalistische tegenstellingen wordt dit alleen maar verergerd. Er wordt afbraak gedaan aan sociale voorzieningen, de oorlogsdreiging neemt toe, woningnood groeit en alles wordt duurder.

De geschiedenis leert ons dat de strijd voor vrouwenrechten en de strijd voor het socialisme hand in hand gaan. We strijden voor een maatschappij waarin gelijkheid niet alleen op papier bestaat, maar waarin er structurele maatregelen worden genomen om de positie van vrouwen te verbeteren. De Oktoberrevolutie in 1917 bracht zaken als gratis en legale abortus, toegankelijke kinderopvang en het recht op echtscheiding. Net zoals de vrouwen toen, strijden we nu voor een einde aan het kapitalisme dat de onderdrukking van vrouwen in stand houdt. Alleen onder het socialisme kan onze emancipatie echt in de praktijk worden gebracht!

Marloes (En)

On International Working Women's Day, we celebrate the struggle for women's emancipation, reflect on the issues we are still fighting for, and look back on the role of women in the labour movement. The celebration of 8 March has its roots in the socialist women's movement. As early as 1889, Clara Zetkin drew attention to women's rights as part of the class struggle at a conference of the Second International. In 1907, working women led by Zetkin gathered for the International Women's Conference. It was decided to submit a motion to fight for suffrage for both men and women at the conference of the Second International, which was to take place the following day. The motion was passed. At the beginning of the 20th century, women in virtually no capitalist country had the right to vote or participate in politics. To illustrate: in the Netherlands, universal male suffrage was introduced in December 1917, followed by women's suffrage in 1919. This lack of political rights also led to large demonstrations organised by socialist women in North America on 28 February 1909.

During the Second International Conference of Working Women in 1910, Zetkin proposed the idea

of an International Working Women's Day. The slogan 'Women's suffrage will unite our strength in the struggle for socialism' was adopted. The first celebrations took place on 19 March 1911. The meetings and street demonstrations that were organised proved to be a great success. The demands for more political rights were, of course, ignored by the bourgeois parliaments. Despite the scale of these protests, the many newspapers and pamphlets that were distributed and the meetings that were organised for the day. However, all this activity did lead to increased political awareness among women. After each Women's Day, more and more women joined socialist parties and trade unions. In addition, the international character of the day offered the opportunity to exchange speakers, among other things. This allowed cross-border issues to be discussed and increased international solidarity.

The first International Women's Day held on 8 March took place in 1913 in pre-revolutionary Russia (23 February according to their calendar). In 1917, during the First World War, working women in Saint Petersburg took to the streets on this day and demanded "bread, peace and freedom". It was the starting signal for the February Revolution that led to the overthrow of the tsarist regime. Women played an important leading role in this. As a result, the Second International Conference of Communist Women officially declared 8 March International Women's Day in 1921.

In the history of International Women's Day, we see a number of important themes recurring time and again. These include the struggle for women's political rights, but also for their material interests and for peace. These are issues that concern not only women, but the entire working class. Despite the fact that women have entered parliament, the problems of working-class women have still not been solved. Capitalism is based on the exploitation of the working class by the capitalists. Capital has an interest in dividing the working class and profits from the inequality of women. For example, we often earn less and generally bear the main responsibility for unpaid domestic work. In practice, this leads to economic dependence,

which also hinders participation in politics or trade union work. Women are already in a more vulnerable position. Growing capitalist contradictions only exacerbate this. Social services are being dismantled, the threat of war is increasing, housing shortages are growing and everything is becoming more expensive.

History teaches us that the struggle for women's rights and the struggle for socialism go hand in hand. We are fighting for a society in which equality does not only exist on paper, but in which structural measures are taken to improve the position of women. The October Revolution in 1917 brought things like free and legal abortion, accessible childcare and the right to divorce. Just like the women back then, we are now fighting to end capitalism, which perpetuates the oppression of women. Only under socialism can our emancipation truly be put into practice!

Train station Speaker4

Marilyn (she/her), a Dutch psychology student at the University of Twente with Surinamese roots, transforms personal experience into activism, raising her voice against sexual harassment and standing up for human rights, dignity, and safer spaces for all and **Andrea** (she/her), a loud Mexican woman who refuses to be silent, carrying the voices of the women who fought before me and making space for those still to come, from Amnesty International Students Twente.

Marilyn and Andrea (En)

Hello Enschede

Today we are here representing Amnesty Utwente

And we would like to shout:

HUMAN RIGHTS ARE NOT RADICAL!!!

Today we march on International Women's Day. A day born from struggle, built by resistance, and carried by generations of women who refused to stay silent.

And let's be clear about the moment we are living in.

We are witnessing the rise of fascism.

We are watching "traditional values" being used as weapons.

We see governments and institutions trying to control our bodies, our voices, our autonomy.

We see people being blown up left and right around the world for someone's power game.

They call it order.

They call it tradition.

They call it protection.

We call it what it is: control.

Control over women.

Control over men.

Control over queer bodies.

Control over ideas.

Control over freedom.

We are feminists.

And feminism is not a war against men!

Feminism is a fight against violence.

Against control.

Against systems that teach domination instead of empathy.

They want this to be a gender battle. That is the distraction.

But it should be all of us versus violence.

Violence in our homes.

Violence in our streets.

Violence in our institutions.

Because feminism is not about exclusion.

It is about liberation.

For women.

For queer people.

For men freed from violent masculinity.

For all of us.

And we will not pretend it is anything else.

Repeat with us:

We are not dramatic.

We are not exaggerating.

Women are being killed.

Women are being silenced.

Women are being legislated out of their rights.

So we name it.

We fight feminicide.

We fight rape and sexual violence.

We fight domestic abuse.

We fight genocide and wars that destroy women's lives and lands.

We fight child abuse and exploitation.

Because what is not named stays invisible.

And what stays invisible continues.

But history has shown us something powerful:
Women have survived dictatorships.
Women have survived wars.
Women survive every day in the most horrific conditions.
Women have survived systems designed to break them.
Women have not only survived but have led resistance movements,
have carried families and communities through war,
have left everything on the line for their dignity
Our grandmothers endured.
Our mothers resisted.
And we are still here.
My name is Andrea,
I am a woman
I am a feminist
And today I have the honour of starting this march
and talking to all of you
And My name is Marilyn
I am a women
I am a feminist
And I am someone who refuses to shrink!
And we stand here as individuals who have felt exactly why this march matters
Every year in Enschede, when we march for equality
there are people who try to interrupt, silence and destroy us as if equality is offensive
As if human rights are negotiable.
They laugh. They mock. They shout for us to go home.
Many of us may have felt this intimidation.
Many of us have been told our voices are “too much.”

But we will not be quieter to make ignorance comfortable.
Sexism is not somewhere else.
Harassment is not somewhere else.
Ignorance is not somewhere else.
It happens here in our city.
And that is exactly why we are standing today.
Not only for ourselves, but for every woman who recognises herself in this
And we refuse to stay silent about it.
Yes, these times are dangerous.
Yes, the forces against equality are organised and loud.
So we must be louder.
More brave.
More organised.
More informed.
And more united.
This is not just symbolic.
This is political.
Because this world has not left us the option of being neutral.
Our bodies are being legislated,
Our rights are being debated,
Our safety is becoming negotiable
Then our existence becomes political.
It is demanding that institutions in Enschede take responsibility for sexual violence and harassment.
It is voting for women to represent us.
It is demanding action against the hate being spread in our streets.
It is protecting young minds and hearts.
It is believing victims.
It is refusing to laugh at sexist jokes.
It is calling out abuse when we see it.

It is refusing to normalise and tolerate hate.

It is time to be brave!!!

Because there is nothing braver than being fully ourselves.

Choosing joy is resistance.

Choosing authenticity is resistance.

Choosing to live our truth is resistance.

The only thing more powerful than HATE is LOVE

Today, we also march for all the women in the world

For the women of Iran risking their lives for
“Woman, Life, Freedom.”

For the women of Palestine surviving genocide.

For the women of Ukraine living through war.

For the women of Sudan and Congo facing violence
the world too often ignores.

For the women across Latin America fighting
against feminicide.

And for girls here in the Netherlands who are still
told to shrink.

No matter where they live.

No matter what language they speak.

No matter what flag flies above them.

Today we march for everyone.

Everyone living under imperialist and patriarchal
oppression.

We march for the ones that resist.

And we also march for ourselves.

For every time we were touched and groped when
we didn't want to

For every time we got cat called when we were too
young to even understand

For every time we were underestimated

For every time we were hushed and silenced

Today, we march for all of us.

For our grandmothers.

For our mothers.

For our daughters.

But also:

For the ones that never came home.

For the ones who did not have a choice.

For the ones that were abused in the name of love.

For the ones that were told to endure.

For the ones that were killed and still live.

For the ones who were scared to breathe too loud in
their own beds.

For the ones who were never believed.

For the ones whose autonomy was torn from them.

For the ones forced into boxes that were never
designed to fit them.

It is our time to break every box that confines us.

Big thanks to Amnesty International Students
Twente,, the Dolle Mina's Twente, Sickhouse,
Enschede Feminists, Creatieve Broedplaats
Enschede, Mutual Aid Kitchen Enschede,
Tankstation, Black Brick, SIVE, Amnesty
International Enschede and Vrouwen voor Vrede for
making this happen!

And to those who try to silence us every year.

We are still here.

We are louder.

We are more organised.

And we are not going anywhere!

Enschede belongs to all of us.

And today, we take up space!

So Enschede.

Let's march hand in hand

Let's be loud.

Let's be brave.

Let's be impossible to ignore.

Let's raise our voice.

In our neighborhoods.

In our streets.

And on May 18, vote for those who stand with the people and fight for the people.

To build a better, more just future for all.

Change starts with you.

Change starts with us.

Together we fight.

Together we win.

Now let's show this city how many people equality, feminism and human rights moves.

Speech Dutch version

Hoi Enschede!

Vandaag staan wij hier namens Amnesty Utwente.

En wij willen luid zeggen dat:

MENSENRECHTEN NIET RADICAAL ZIJN!!

Vandaag lopen wij op Internationale Vrouwendag.

Een dag die is geboren uit strijd, opgebouwd door verzet, en gedragen door generaties van vrouwen die weigerden stil te blijven.

En laten we duidelijk zijn over het moment waarin we leven.

We zien de opkomst van fascisme.

We zien hoe "traditionele waarden" als wapens worden gebruikt.

We zien regeringen en instituties die onze lichamen, onze stemmen en onze autonomie proberen te controleren.

We zien mensen overal ter wereld worden opgeblazen in iemands machtsspel.

Zij noemen het orde.

Zij noemen het traditie.

Zij noemen het bescherming.

Wij noemen het wat het is: controle.

Controle over vrouwen.

Controle over mannen.

Controle over queer lichamen.

Controle over ideeën.

Controle over vrijheid.

Wij zijn feministen.

En feminisme is geen oorlog tegen mannen!

Feminisme is een strijd tegen geweld.

Tegen controle.

Tegen systemen die dominantie aanleren in plaats van empathie.

Ze willen dat dit een strijd tussen genders wordt. Dat is de afleiding.

Maar het zou moeten gaan om ons allemaal tegen het geweld.

Geweld in onze huizen.

Geweld op onze straten.

Geweld in onze instituties.

Want feminisme gaat niet over uitsluiting.

Het gaat over bevrijding.

Voor vrouwen.

Voor queer mensen.

Voor mannen die bevrijd worden van gewelddadige masculiniteit.

Voor ons allemaal.

En we gaan niet doen alsof het iets anders is.

Zeg met ons mee:

Wij overdrijven niet.

Wij zijn niet dramatisch.

Vrouwen worden vermoord.

Vrouwen worden het zwijgen opgelegd.

Vrouwen worden via wetgeving van hun rechten beroofd.

Dus noemen we het bij naam.

Wij bestrijden femicide.

Wij bestrijden verkrachting en seksueel geweld.

Wij bestrijden huiselijk geweld.

Wij bestrijden genocide en oorlogen die het leven en land van vrouwen vernietigen.

Wij bestrijden kindermisbruik en uitbuiting.
Want wat niet benoemd wordt, blijft onzichtbaar.
En wat onzichtbaar blijft, gaat door.
Maar de geschiedenis heeft ons iets krachtigs laten zien:
Vrouwen hebben dictaturen overleefd.
Vrouwen hebben oorlogen overleefd.
Vrouwen overleven elke dag onder de meest verschrikkelijke omstandigheden.
Vrouwen hebben systemen overleefd die ontworpen waren om hen te breken.
Vrouwen hebben niet alleen overleefd, maar ook verzetsbewegingen geleid,
families en gemeenschappen door oorlog gedragen,
en alles op het spel gezet voor hun waardigheid.
Onze grootmoeders hebben volgehouden.
Onze moeders hebben weerstand geboden.
En wij zijn er nog steeds.
Mijn naam is Andrea.
Ik ben een vrouw.
Ik ben een feminist.
En vandaag heb ik de eer om deze mars te openen en met jullie allemaal te spreken.
En mijn naam is Marilyn.
Ik ben een vrouw.
Ik ben een feminist.
En ik ben iemand die weigert zichzelf klein te maken!
Wij staan hier ook als individuen die precies weten waarom deze mars belangrijk is.
Elk jaar in Enschede, wanneer wij marcheren voor gelijkheid,
zijn er mensen die ons proberen te onderbreken, het zwijgen op te leggen en te kleineren, alsof gelijkheid beledigend is.
Alsof mensenrechten onderhandelbaar zijn.

Ze lachen. Ze bespotten ons. Ze roepen dat we naar huis moeten gaan.
Velen van ons hebben deze intimidatie gevoeld.
Velen van ons is verteld dat onze stemmen "te veel" zijn.
Maar wij zullen niet stiller worden om onwetendheid comfortabel te maken.
Seksisme is niet ergens anders.
Intimidatie is niet ergens anders.
Onwetendheid is niet ergens anders.
Het gebeurt hier in onze stad.
En daarom staan wij hier vandaag.
Niet alleen voor onszelf, maar voor elke vrouw die zichzelf hierin herkent.
En wij weigeren daar stil over te blijven.
Ja, dit zijn gevaarlijke tijden.
Ja, de krachten tegen gelijkheid zijn georganiseerd en luid.
Dus moeten wij nog luider zijn.
Moediger.
Beter georganiseerd.
Beter geïnformeerd.
En meer verenigd.
Dit is niet alleen symbolisch.
Dit is politiek.
Want deze wereld heeft ons de optie om neutraal te blijven niet gelaten.
Onze lichamen worden gereguleerd door wetten.
Onze rechten worden bediscussieerd.
Onze veiligheid wordt onderhandelbaar gemaakt.
En daardoor wordt ons bestaan politiek.
Het betekent dat we eisen dat instituties in Enschede verantwoordelijkheid nemen voor seksueel geweld en intimidatie.
Het betekent stemmen op vrouwen die ons vertegenwoordigen.

Het betekent actie eisen tegen haat die in onze straten wordt verspreid.

Het betekent jonge geesten en harten beschermen.

Het betekent slachtoffers geloven.

Het betekent weigeren te lachen om seksistische grappen.

Het betekent misbruik benoemen wanneer we het zien.

Het betekent weigeren haat te normaliseren of te tolereren.

Het is tijd om moedig te zijn!!!

Want er is niets moediger dan volledig onszelf zijn.

Kiezen voor vreugde is verzet.

Kiezen voor authenticiteit is verzet.

Kiezen om onze waarheid te leven is verzet.

Het enige dat krachtiger is dan HAAT, is LIEFDE.

Vandaag marcheren we ook voor alle vrouwen in de wereld.

Voor de vrouwen van Iran die hun leven riskeren voor "Vrouw, Leven, Vrijheid".

Voor de vrouwen van Palestina die genocide overleven.

Voor de vrouwen van Oekraïne die leven in oorlog.

Voor de vrouwen van Soedan en Congo die geweld ondergaan dat de wereld te vaak negeert.

Voor vrouwen in Latijns-Amerika die strijden tegen femicide.

En voor meisjes hier in Nederland die nog steeds wordt verteld dat ze zich kleiner moeten maken.

Het maakt niet uit waar ze wonen.

Het maakt niet uit welke taal ze spreken.

Het maakt niet uit welke vlag boven hen wappert.

Vandaag marcheren we voor iedereen.

Voor iedereen die leeft onder imperialistische en patriarchale onderdrukking.

We marcheren voor degenen die zich verzetten.

En we marcheren ook voor onszelf.

Voor elke keer dat we werden aangeraakt of betast zonder dat we dat wilden.

Voor elke keer dat we werden nagefloten toen we nog te jong waren om het te begrijpen.

Voor elke keer dat we werden onderschat.

Voor elke keer dat we het zwijgen werd opgelegd.

Vandaag marcheren we voor ons allemaal.

Voor onze grootmoeders.

Voor onze moeders.

Voor onze dochters.

Maar ook:

Voor degenen die nooit thuiskwamen.

Voor degenen die geen keuze hadden.

Voor degenen die werden mishandeld in naam van liefde.

Voor degenen die werd verteld dat ze moesten volhouden.

Voor degenen die werden gedood en toch voortleven in onze strijd.

Voor degenen die bang waren om te hard te ademen in hun eigen bed.

Voor degenen die nooit geloofd werden.

Voor degenen van wie de autonomie werd afgenomen.

Voor degenen die in hokjes werden gedwongen die nooit voor hen bedoeld waren.

Het is onze tijd om elk hokje te breken dat ons opsluit.

Laten we hand in hand marcheren.

Om vrouwen te vieren.

Om gelijkwaardigheid te omarmen.

Om onze generatie kracht te geven.

En om een betere, rechtvaardigere toekomst te bouwen voor iedereen.

Enorm veel dank voor Amnesty International Students Twente, de Dolle Mina's Twente, Sickhouse, Enschede Feminist ,Creatieve

Broedplaats Enschede Mutual Aid Kitchen
Enschede, Tankstation, Black Brick, SIVE, Amnesty
International Enschede and Vrouwen voor Vrede
voor het mogelijk maken van deze mars!

En aan degenen die ons elk jaar proberen het
zwijgen op te leggen:

Wij zijn er nog steeds.

Wij zijn luider.

Wij zijn beter georganiseerd.

En wij gaan nergens heen!

Enschede is van ons allemaal.

En vandaag nemen wij ruimte in.

Dus Enschede:

Laten we hand in hand marcheren.

Laten we luid zijn.

Laten we moedig zijn.

Laten we onmogelijk te negeren zijn.

Laten we onze stem laten horen.

In onze buurten.

In onze straten.

En stem op 18 mei op degenen die naast de mensen
staan en voor de mensen strijden.

Om samen te bouwen aan een betere,
rechtvaardigere toekomst voor iedereen.

Verandering begint bij jou.

Verandering begint bij ons.

Samen strijden we.

Samen winnen we.

En laten we deze stad laten zien hoeveel mensen
gelijkheid, feminisme en mensenrechten in
beweging brengen.

Stadhuis, Speaker1

Lani (she/her), a vegan adoptee of East Asian descent, connects intersectionality and class struggle in the fight for justice, on a political and personal level.

Lani (NL)

Ik vind het belangrijk te starten met expliciet te melden dat ik als hetero, cis vrouw intersectioneel feminist ben, omdat deze wereld niet alleen ons eigen individuele leven beïnvloedt (wat voor de meeste mensen een drijfveer is), maar iedereen, daarom begin ik met Trans Lives Matter. Feminisme is geen abstract begrip: het is iedereen's leven, dag in dag uit is het politiek.

Dan, als persoon van kleur draag ik de constante last van racisme en discriminatie. Dit zijn geen abstracte woorden of theorie, het zijn dagelijkse ervaringen. De (voor)oordelen die je tegenkomt, de 'grapjes', het genormaliseerde geweld jegens Aziaten of (en als veganist extra apart) dat je 'hond eet'. Het is een constante strijd om gezien te worden voorbij de stereotypes, om gewoon mens te mogen zijn zonder extra last.

Want specifiek als oost-Aziaat heb ik last van de stereotype 'modelminderheid.' Zoals Rui Jun zei: 'modelminderheid' is geen compliment maar een wurgcontract. Hou je bek en wees onzichtbaar. Dan ben je 'een goede migrant'. De seconde dat je praat over racisme, ben je 'ondankbaar' en is het onzin. Want de modelminderheid is in het leven geroepen door witte suprematisten om aan te geven dat 'goed immigreren' bestaat uit zwijgen, opvolgen, gehoorzamen etc.

Als veganist word ik ook elke dag aan de pijn van familie-separatie herinnert. Ik denk aan de moederkoeien die van hun kalveren worden gescheiden. Ik weet wat het betekent om gescheiden te zijn van je roots, cultuur en familie. En aan de ene kant vinden mensen het heel erg als ze het zien - denk maar aan Punch, het aapje dat werd afgestoten door de andere dieren in de dierengevangenis - maar toch wordt het in onze wereld vaak genegeerd, als iets dat erbij hoort. Als we dan de dynamiek willen ontmantelen komen we

uit bij waarom zijn deze systemen ontstaan, wie heeft er baat bij en hoe leggen we dit uit? Dan kom je uit bij white supremacy, dit is een hiërarchisch systeem dat zich uit door geadopteerden te 'redden uit hun arme land' en ze leven te geven in het mooie, beschaafde, vooruitstrevende westen.

Ditzelfde zie je ook als je als vrouw benaderd wordt in de maatschappij, als onderdeel van een systeem dat gedomineerd wordt door het patriërchaat, ervaar ik de angst en het verdriet van gendergerelateerd geweld dagelijks, zoals velen met mij. Het is de angst om 's avonds alleen over straat te lopen, ongewenst aanraken in de kroeg, seksueel overschrijdend gedrag op het werk, genderrollen, het is het onrecht dat zoveel vrouwen nog steeds meemaken, het is het gevoel dat onze lichamen vaak niet van ons zijn, dat onze stemmen worden onderdrukt. Hierom gaat feminisme dus verder dan alleen onze eigen ervaringen.

Ik sta in diepe solidariteit met vrouwen over de hele wereld die op manieren die wij hier niet altijd zien, worden uitgebuit, onderdrukt en vergeten. Het gaat niet alleen om ons hier en nu. Hoger loon is niet het doel voor mij. Denk bv. aan de aanvallen door US en Israël met EU als leveranciers en bondgenoten en diplomatieke steun: we zeggen dat we dit doen omdat de regering de mensen onderdrukt, omdat zij onder repressieve regimes leven, maar in de hele geschiedenis is nog nooit 'democratie' gebracht door de US met hun bommen. Feminisme is inzien dat mijn vrijheid niet bestaat zolang anderen niet vrij zijn.

Blijf net zoals ik: onderzoeken, vragen stellen, bewust kiezen en leven. Want elke stap, hoe klein ook, draagt bij aan het ontmantelen van systemen die ons tegenhouden. Samen creëren we ruimte voor een rechtvaardigere toekomst. Deze wereld is mogelijk, dat zien we al in het klein bijv. door Mutual Aid, fundraisers. Het begint bij ons.

Lani (En)

I think it's important to start by explicitly stating that, as a straight, cis woman, I'm an intersectional

feminist, because this world affects not only our own individual lives, but everyone. That's why I'm starting with Trans Lives Matter. Feminism isn't an abstract concept: it's everyone's life and it's political day in and day out.

As a person of color, I bear the constant burden of racism and discrimination. These aren't abstract words or theories; they're everyday experiences. The prejudices you encounter, the "jokes," the normalised violence against Asians or (and especially peculiar as a vegan) that you "eat dogs." It's a constant struggle to be seen beyond stereotypes, to simply be human without any added burden.

Because, specifically as an East Asian, I struggle with the stereotype of the "model minority." As Rui Jun said, "model minority" isn't a compliment but a 'Shut up and be invisible', then you're "a good migrant." The second you talk about racism, you're "ungrateful" and it's nonsense. Because the model minority was created by white supremacists to indicate that "good immigration" consists of silence, compliance, obedience, etc.

As a vegan, I'm also reminded every day of the pain of family separation. I think of mother cows separated from their calves. I know what it means to be separated from your roots, culture and family. And on the one hand, people find it very distressing when they see it (think of Punch, the monkey rejected by the other animals in the animal prison) yet in our world, it's often ignored as something that's part of life. If we then want to dismantle the dynamics, we arrive at why these systems have emerged, who benefits from them, and how do we explain this? We again, arrive at white supremacy, a hierarchical system that manifests itself by oppressing all of us, Punch, the women, me as an adoptee.

You see the same thing when you, are approached in society as a woman (woman presenting people as well), as part of a system dominated by patriarchy. I, like many others, experience the fear of gender-based violence daily. It's the fear of walking alone at night, unwanted touching in the pub, sexually transgressive behavior at work,

gender roles; it's the injustice that so many women still experience. It's the feeling that our bodies are often not our own, that our voices are suppressed. This is why feminism goes beyond just our own experiences.

I stand in deep solidarity with women around the world who, in ways we don't always see here, are exploited, oppressed. It's not just about us here and now. Higher wages are not my end goal. Think, for example, of the attacks by the US and Israel, with the EU as suppliers and allies and diplomatic support: we say we do this because the government oppresses people, because they live under repressive regimes, but in all of history, the EU and US has never brought "democracy" with its bombs. Feminism is realising that my freedom doesn't exist as long as others aren't free.

Be like us: research, ask questions, choose consciously and live against the norms they have set for us. Because every step, no matter how small, contributes to dismantling the systems that hold us back. Together, we create space for a more just future. This world is possible; we see this through Mutual Aid and fundraisers. It starts with us.

Stadhuis, Speaker2

Neblin Rain (she/her), a Mexican-born public speaker and systems thinker who challenges the way we see ourselves and the systems we live in.

Neblin (En)

Today we marched for women. We raised our voices for equity, for our rights. Today we showed up for freedom.

And what is freedom?

If you give it some thought, what is freedom for you?

For a long time, I thought freedom was something I could only receive from the outside world — something I had to demand, something I had to fight for.

While I was marching just before, I kept thinking about how each of you experiences freedom. I kept thinking about what made you come here today.

I believe we are all here to show our support for women all around the world, but especially for those who are close to us. We are here to show up for ourselves too.

I am here today for all of you, to gladly share my experience as a woman born in the 80s in the Western world.

I turned 11 years old in 1995.

I didn't know that my whole world was about to turn upside down.

Don't get me wrong — when I unexpectedly saw blood for the first time while going to the toilet, I knew what was happening. I got my first period.

The cramps I had felt all day suddenly made sense.

What didn't make sense from that moment on was everything else.

What happened? I didn't know.

I continued my life believing there was something wrong with me. I continued trying to fit into everyone's expectations.

And I felt deeply disconnected from myself.

For a long time, I felt that disconnection because I believed that I could find the truth about myself as a woman written in school textbooks.

Even today, school books describe the cycle women go through mainly from a reproductive perspective.

But where are we supposed to learn what is really happening in our bodies — beyond estrogen and progesterone fluctuations?

And what does that even mean in practice?

I know that now. The female body functions in rhythms orchestrated by hormones. These hormones directly influence chemicals in our body like serotonin, dopamine, GABA, and cortisol.

These chemicals go up and down during the four phases of our menstrual cycle.

In the first phase, during bleeding, our main hormones — estrogen and progesterone — are low, and because of that serotonin and GABA, the chemicals that help us feel emotionally steady and calm, are low too. Our mood can feel more sensitive.

In the middle of the cycle, after bleeding, estrogen rises. When it rises, it boosts serotonin and dopamine — the chemicals linked to motivation and drive. That is why many women during this phase feel clearer, more confident, and more energized.

After ovulation, around two weeks after bleeding begins, progesterone increases. Progesterone strengthens GABA, the brain's calming brake system. Our nervous system slows down, and energy turns inward. Estrogen decreases, and with it, serotonin and dopamine decrease as well. Our mood can get low and raw.

In the last phase, right before the next period starts, estrogen and progesterone suddenly drop all the way down. Serotonin decreases. GABA's calming effect weakens and Cortisol, the stress hormone, feels louder.

With this drop the prefrontal cortex becomes less efficient, which means the balance between

emotion and rational regulation temporarily shifts. At the same time, the amygdala — the emotional processing center — becomes more reactive.

With every shift, our body, nervous system, and mind need time to adapt.

I gained this knowledge by observing myself and challenging what I thought I knew with curiosity.

Knowledge is power. And for me, knowing my body and listening to it has given me power over myself.

I can recognize that my internal shifts also influence the people around me — my friends, my partners, my colleagues, my family.

Understanding myself with compassion has given me the ability to act with awareness instead of impulse.

People who understand themselves create healthier relationships, clearer communication, and more intentional communities.

So if there is something I want to leave you with, it is this:

Pay attention to yourself. Notice your emotions without judgment. Replace criticism with curiosity.

Your body is not against you.

It is communicating.

And when you understand its language, you walk through the world differently — because you understand yourself.

And that understanding, at least for me, has been the greatest form of freedom.

Thank you.

Stadhuis, Speaker3

(they/them) an anarchist and activist initially active within Twente's student intifada UT4P and now an intersectional organiser for the united radical leftwing in Twente and nationwide and proudly antifascist.

S3 (En)

I want to talk a bit about when a man murdered Lisa, and my experience of the days/weeks after.

When I heard a seventeen year old girl was murdered, cycling home alone, I felt scared. I felt my own experience coming back. This could have been me. When I was twelve, I was cycling home alone through the countryside, and a white man asked me the way to a nearby village. When I stopped for him to explain it, he came closer. He put his hand on my ass, and another hand under my shirt. I shouted. He ran off. I went home.

The "what if's" still scare me. So when heard Lisa's story, I could see myself in this. I posted, I saw my friends post. I saw my women or FLINTA friends ask men to speak up, and I actually saw men that never posted anything political post about Lisa, about our safety. The fact that we were finally talking about women's safety made me so relieved.

But days went by, and a very uneasy feeling came creeping up. The media were talking about the man, he is brown, he is a refugee, "we should close the borders, immediately!". I saw posts countering this, with facts. Femicide happens in 70 percent of the cases, by someone close to you. By your ex, your father, your brother. Men of all colours and backgrounds. But these posts barely seemed to make a dent in the way the conversation went. Geert Wilders gladly took to Twitter at this chance to spread islamophobia and refugee hate. This is not by accident. It is not merely chance, that Lisa's murder went viral and Sanne Hertgers did not. This is by design, right wing politicians, influencers and media, have used Lisa's story, and our emotions, to shift the narrative.

This one bogeyman story, which is an outlier, is used by the people who systematically strip us from

our rights and safety, in order to distract us from their responsibility in this. For me, it is so frustrating, that whenever I tell the story of my assault when I was twelve, I get met with so much compassion, understanding and outrage. Yet when I tell the story of abuse in my student house, I am met with excuses, when I tell the story of my toxic relationship with my coach, I am once again met with these excuses for his behaviour by the only people with the power to kick him out.

The people that have the power want to look away. This is used by men. The only thing men have to do is give them an excuse to do so, while saving face. Time and time again, when men deny their actions long enough to confuse people. Then when their lies are confronted, even with evidence, they attack the victim (slutshaming, angry feminist, you name it). In doing so, the roles of victim and offender are turned around. They keep this up long enough to tire you out. To tire out the spectators. If there is no outside attention anymore, and the victim is isolated, frustrated and tired, that's when the issue just gets dropped, and the offender gets away, and the people in power get to look like they've taken it seriously.

Usually men hold the power, but white men can do this to men of colour, america can do this to venezuela, israhell to Palestine, and just watch america and israhell attacking iran, and blaming it on lies. The way they postpone the outrage, it sets the narrative, and it diffuses anger just enough to calm us out of objecting and fighting these powers. The way they systemically do this, goes beyond gender, beyond men abusing their power. Power draws the worst people, and the people in power get corrupted by it. Whether the power is patriarchy or white supremacy, the same people are drawn to it, and it uses the same playbook to escape accountability.

Once I saw this, the injustices that have confused me my whole life, actually fell into place.

And to women or FLINTA, we are not immune to this behaviour. Check in with yourselves, your friends,

to see how you perpetuate this patriarchal way of thinking of ranking people's worth, maybe towards people of colour, handicapped people, muslim women, "the other".

I don't want to talk about offenders as people of colour. My assaulters were all white, most importantly they were all men. This story that gets told limits us in telling our truth. And that truth is hard enough to tell. I want to talk about us, what we need from all men. And to me, that is accountability. Ways to have them take responsibility for their actions and each other. Ways to throw them out of the club or the community if they rape someone. Women, non-binary and trans people create our own bubbles in which we have mental lists of who to watch out for, who to keep away from new women joining. I want this fucking responsibility to fall on men. To watch out for signs of dangerous men, to see the ways in which they put themselves in positions where it is hard to hold them accountable.

We need to create spaces in which we can come together, to share our pain and our experiences, and come out stronger together. We need that every day of the year. Not just the 8th of March. And we need to do it collectively, making space for the other, breaking down this competitive and patriarchal game none of us signed up for. The same way we ask men to show up for women or FLINTA people, we need to fucking speak up for marginalized people that we push down, in our whiteness, ableism or refugee status. If we can compromise on that, we can expect to be compromised on too. So lets set up a space for inclusive, uncompromisable, radical feminism, where actions have consequences, and we protect each other. Protection lies in action, not ideology, not words. It only works if we practice showing up for each other, day after day.

Stadhuis, Speaker4

Deze toespraak is geschreven door Nesrin, een jonge Koerdische vrouw van twintig die is geboren in Afrin in Rojava Noord-Oost-Syrie waar ze de radicaal linkse en feministische revolutie van dichtbij heeft meegemaakt tot ze met haar familie heeft moeten vluchten voor de invasie en bezetting door Turkse en Islamitische milities en uiteindelijk in Nederland terecht is gekomen waar ze nu ruim vier jaar woont.

Nesrin (NL)

Mijn beste broeders en zusters, Bira û xwişk (= Broeders en zusters)

Roj Bas en merhaba Haval! (=Goedendag en hallo vrienden) Mijn naam is Nesrin en sta hier voor jullie namens alle moedige inwoners van Rojava in Noord-Oost Syrië en meer nog voor de revolutie en alles waarvoor zij staat die ondertussen al ruim 14 jaar stand weet te houden.

Ik ben zelf geboren en opgegroeid in Afrin en een trotse dochter van Rojava tot wij moesten vluchten voor de invasie en bezetting door Turkse fascisten en andere barbaarse milities van mijn geboortegrond.

Vandaag, 8 maart, is een belangrijke dag voor alle Koerden waar dan ook ter wereld en feliciteren we alle vrouwen wereldwijd en sturen we jullie liefde, moed en hoop vanuit het hart van de vrouwenrevolutie.

We staan aan jullie zijde terwijl jullie elke dag wereldwijd jullie kracht verzamelen, je verenigen en weerstand bieden tegen een systeem dat ons al duizenden jaren probeert te beletten om in al onze schoonheid en vrijheid te leven. 8 maart is ónze dag. Het is de dag waarop we elkaar laten zien dat we samen een onverslaanbare kracht vormen in de oorlog die tegen ons wordt gevoerd door het patriërchaat in al haar vormen.

Deze oorlog is wereldwijd en zal uiteindelijk alles vernietigen wat leeft.

Het ontnemt systematisch onze vrijheid, veegt dorpen van de kaart, brandt bossen plat, vernietigt onze relaties, verkracht en vermoordt ons.

Dit treft voornamelijk ons vrouwen. We worden in de meest uiteenlopende vormen gedwongen, geïndoctrineerd, vernederd, uitgebuit, gemarteld en van elkaar gescheiden. Niets hiervan is onze eigen keuze. Niets hiervan zal leiden tot vrijheid of een beter leven.

Het Midden-Oosten lijkt momenteel erger in brand te staan dan ooit tevoren. Ook onze broeders en zusters in Rojava en heel Syrië en onze revolutionaire feministische principes die wij Jinelogy (=Revolutionair socialistische theorie van Abdullah Oclan die feminisme en socialisme als onlosmakelijk verbonden ziet) noemen worden vanuit alle kanten aangevallen door criminele dictators zoals Jolani en Erdogan en de wedergeboorte van de Islamitische fascisten van Daesh. Niets minder dan ons voortbestaan staat nu op het spel.

Maar wij vechten terug en vallen aan en dat zullen wij blijven doen tot er geen enkele Koerd meer recht op zal kunnen staan. En dat blijven wij doen en roepen iedere vrouw wereldwijd op: Accepteer niet langer dat anderen jouw lot willen bepalen.

Accepteer geen moment langer dat ze een wereld op onze ellende bouwen die ons allemaal in de afgrond zal storten

We vragen jullie om deze strijd met ons te voeren. Een strijd die ons vrijer maakt, die ons meer verbondenheid brengt, die ons meer liefde brengt.

Hoe sterker wij worden, hoe meer we onszelf organiseren en ontwikkelen, hoe beter we in staat zullen zijn om het fascistische systeem, de excessieve verkrachtingscultuur en de dagelijkse vrouwenmoord te bestrijden met een andere realiteit.

Laten we onszelf met alles wat nodig is verdedigen.

Een georganiseerde vrouw is een sterke vrouw, en een sterke vrouw vormt de basis van alle zelfverdediging.

We vechten vandaag namens : Sakine Cansiz, Arîn Mirkan, Sorxwîn Rojhilat, Ronahî Yekda, Saliha Viyan, Menice Qamişlo, Ivana Hoffman, Alina Sanchez, Anna Campbell (Namen van omgekomen

bekende strijders binnen de internationale brigade van de YPJ, de militie ter verdediging van de revolutie die enkel uit vrouwen bestaat en meest succesvol was in het verslaan van Daesh of Islamitische staat) en de vele andere martelaren in de strijd.

Laat 8 maart 2026 het nieuwe begin zijn van de strijd voor democratie, vrede, menselijkheid en voor een internationaal rechtvaardig socialisme zonder staat.

Jin Jiyan Azadî! (=Vrouwen, leven, vrijheid!)

Bijî Berxwedana Rojava! (= Leve de weerstand uit Rojava!)

Jin Jiyan Azadî!

Bijî Berxwedana Rojava!